

af en uskadelig Vandafledning under den Forudsætning, at Anlægget er forsvarligt udført og vedligeholdt. Er dette ikke Tilfældet, kan Erstatningen udover Udgifterne til Uskadeliggørelse nedsættes, eventuelt helt bortfalde. — Erstatninger for de i § 11 omhandlede Afledningsanlæg eller Oplag af opløselige Stoffer udredes af de Brugere af Grundvandet, til Fordel for hvem det omhandlede Anlæg uskadeliggøres. Saa fremt vedkommende Kommune ikke som Følge heraf er pligtig at udrede Erstatningen, kan Kommissionen efter Omstændighederne og særlig i Tilfælde, hvor Sagen er rejst af Sundhedsautoriteterne, indstille til vedkommende Kommunalbestyrelse, at Udgifterne helt eller delvis afholdes af Kommunekassen. Nægter et Sogneraad eller et Byraad Bevilling af Udgifterne ved en saadan af vedkommende Kommission foreslaaet Erstatning, kan Kommissionen forebringe Spørgsmaalet til henholdsvis Amtsraadets og Indenrigsministeriets Afgørelse

§ 13 indeholder Bestemmelser angaaende Forholdet mellem Vandløbsretterne og Vandforsyningskommissionen i de Tilfælde, hvor Lovforslagets Bestemmelser bringes til Anvendelse i Sager, der behandles af disse Retter.

I §§ 14—23 gives en Række mere almindelige Bestemmelser om Vandforsyningskommissionens Kendelser, der som Regel er endelige, dog at der for Højesteret kan indankes Spørgsmaal om, hvorvidt Vandforsyningskommissionen har været kompetent eller ej til at paadømme det paagældende Spørgsmaal, Kommissionens Forretningsgang m. v.

For Overtrædelse af Loven kan idømmes Bøder fra 50—1 000 Kr., hvilke kan inddrives ved Udpantning. Af særlig Interesse er en Bestemmelse (i § 20) om, at for saa vidt en given Vandindvindingsret indenfor et Tidsrum af mindst 10 Aar kun delvis er udnyttet, har Vandværksejeren ikke Krav paa stedsevarende Beskyttelse af sin Ret udover det Omfang, i hvilket han faktisk har udnyttet den, bestemt ved sidste Aars eller Gennemsnittet af de 3 sidste Aars Forbrug.

Lovforslaget blev modtaget med Velvillie af de forskellige Ordførere ved 1. Beh., Stensballe (V.), J. A. Hansen (S.), Piper (K.) og Hans Nielsen (R.), der dog alle ønskede forskellige Bestemmelser nærmere overvejet i Udvalg.